

Zlatko Dukić, književnik i novinar

Hukićev čarobni svijet makrofotografije

Riječ na otvaranju 13. samostalne izložbe umjetničkih fotografija Ahmeta Hukića, u Galeriji Foto-kino kluba Tuzla, u četvrtak, 20. 9. 2018. u 19 sati

Kad neko dobaci do mogućnosti da upriliči 13. samostalnu izložbu svoje umjetničke fotografije, kad iza sebe ima nanizane plodne decenije bavljenja ovim poslom, kad u podlozi njegove stvaralačke i vrlo izazovne avanture stoji izuzetno dobro poznavanje tema i motiva kojima se bavi, a uz to ima i natprosječno tehničko znanje i idealnu opremu, što i priliči onome ko se zakitio titulom majstora fotografije – eto nam svečanosti, eto ugođaja koji se jednostavno, ali tačno zove izložbom.

Ahmet Hukić nije rutiner. On je putnik, on je neumoran tragač, istraživač i uporan gonič onoga što vidi samo njegovo oko. Tačnije, vidi rijetko prefinjeno oko, majstorski obdareno za detalj, za nijansu, za atrakciju. Nije važno da li je to ptica, da li je to neki motiv iz prirode, da li su u pitanju arhitektonske ili građevinske vizure. U svemu tome, Hukićev osjećaj za lijepo, za privlačno, za ono što je vrijedno fotografskog umjetničkog uobličjenja – dolazi maksimalno efektno do izražaja.

Putujući svijetom, ali i prirodom i svojim životom, Hukić se izvještio u nečemu što je, blago rečeno, originalnost. Manje blago, ali zato tačnije rečeno to je autentične vizija umjetničkog fotografskog ovjekovječenja, kome njegovo oko nije htjelo i moglo odoljeti, ali i čime nas tjera da ne odolimo onome što je odabrao.

Originalnost je, i inače, u umjetnosti najteže postići. O bilo kojoj vrsti umjetnosti da je riječ. I o književnosti, i o likovnim umjetnostima kad se radi, i kad su u pitanju film, muzika, itd. Kad dođemo na teren umjetničke fotografije, to je još delikatnije, još teže i, ako se i kad se postigne, još vrijednije i impresivnije. Jer, ne zaboravimo, ono što se umjetničkom fotografijom ovjekovječi, stvarno je vječno. Tu nema podmetanja, nema obmane, nema improvizacije ili falsifikata.

Znajući to, Hukić je ocijenio da je dovoljno sazreo, naoružao se dovoljnim kvantumom iskustva, znanja i prakse da može zakoračiti i na vrlo osjetljiv, riskantno klizav teren makrofotografije. Vjerujem da on, pri svemu tome, ima neki svoj unutrašnji poriv, koji ima ulogu motora za kretanje tim smjerom. Ako je to tako, onda je odluka da to budu motivi iz prirode – ne samo racionalna, već i dovoljno izazovna, dakle dostatna za to da rezultat bude na granici idealnog.

Izložba kojom nas ovom puta časti, mnogo više je od samo potvrde ove ocjene. Ona je, ubijeden sam, i poziv i poruka drugima da se okušaju – ali ne u imitaciji Ahmeta Hukića, jer bi to bilo teško izvodljivo, već u tome da preispitaju svoj unutrašnji kreativni svijet, pronađu poriv i okušaju se u nečem sličnom. Jer, prostora ima, motiva na fali, potrebno je samo htjeti i znati.

Pokazavši da makrofotografija, ma kako i koliko izbjegavana, pa zato rijetka praksa bila i ma koliko od nje bježali oni koji su nesigurni i bojažljivi, predstavlja bezgraničan prostor samopotvrđivanja, Hukić je i ovom izložbom ne samo ovjerio ono po čemu smo ga dosad znali. On je iskoračio i u novi, prilično neistraženi prostor atraktivnog, generalno manje poznatog svijeta insekata, cvijeća, prirodnog blaga...

Jednako onako kako nas, s vremena na vrijeme, na portalima obraduje plodovima svoje neumorne šetnje po prirodi – pa nam ponudi tek iznikao kaćunak, visibabu koja izviruje iz suhog lišća, ljubičicu koja se naherila uz izdisaj zime ili ptice, koje razdragano pozdravljaju proljeće – Ahmet Hukić je, ovog puta, odlučio da pčele, leptirove, buba-mare, s jedne, i cvjetove, s druge strane, ukomponuje u cjelinu svog umjetničkog doživljaja.

To može poći za rukom samo pažljivom, ali i nadarenom posmatraču. To mogu vidjeti samo oči koje su oplemenjene smislom za razlikovanje lijepog od onog što to nije. To, konačno, može samo onaj ko ima naglašenu naklonost prema prirodi i njenim tajnama. Koje, na jednoj strani, djelimično otkriva i nama nesebično podastire, kao što, na drugoj strani, izražava beskrajno divljenje i poštovanje prema svemoći prirode, koja nam se nikad i ni u jednom pitanju – neće do kraja otkriti. Niti će to uspjeti iko od nas.

Kad je to tako i kad se makrofotografija Ahmeta Hukića nametne kao doživljaj i kao inspiracija svakom od nas, ljubitelja i poznavalaca umjetničke fotografije, onda nema ništa logičnije od zaključka da će, poslije ove izložbe, mnogi od nas drugačije gledati i doživljavati leptira, kad nam padne u oči, i pčelu, kad je vidimo tu pored nas, i skakavca, koji je na grani ostavio svoju košuljicu, i buba-maru, kad sleti pred nas, i krunicu cvijeta, koju nam je Huka približio i učinio da joj se divimo i da je vidimo posve drukčijim očima, nego što to inače činimo – onda kad je gotovo ne vidimo...

Najmanje što ovakav umjetnik i ovakav stvaralac zaslužuje, jeste ne samo da mu se organizuje izložba ovog, originalnog i vrlo vrijednog tipa. Pri čemu se on mora pojmiti i kao emiter poruke o tome da priroda nije ono što mi obično, onako u prolazu, bez posebnog interesovanja, vidimo ili ne vidimo. Ne, priroda je, više i prije od toga, ono što umjetnički refleks, umijeće i znanje vide, koriste i pretvaraju u ugođaj i doživljaj.

Jer, baš to, ugođaj i doživljaj je ova, 13. samostalna izložba umjetničke fotografije Ahmeta Hukića. Poklonio nam je rijetko lijep i vrijedan svečani čin, predstavio se na najbolji način i, uz to, natjerao nas da se zamislimo, zagledamo i uzbudimo pred čarolijama koje je vidio i zaledio moćni objektiv njegove kamare. On vidio, a većina drugih nije, jer ne umije, neće ili se usteže. Što mi, u povlaštenoj poziciji onoga ko ovo govori, samo većim čini zadovoljstvo prilikom da proglasim otvorenom izložbu makrofotografije Ahmeta Hukića.

Tuzla, 12. 9. 2018.

Zlatko DUKIĆ